

A GONOSZ SZÜLETÉSE

VÁLOGATTA: SÁS BERNADETTA SÁRA (ESTELWEN)

Így írunk mi, saját ötletünkre vagy kötött témára, versben vagy prózában... Ez a két alkotás mesterdarabként született, témájuk – összhangban a táborigórenddel – a gonosz születése. A mestervizsga hagyományosan a hat-hét alkalmas táborigórendek záróvizsgája azok számára, akik szeretnék megmérteni, hogy mit tanultak, és mennyit fejlődtek. A sikeresen vizsgázók titkos mesterré avatásuk után bemutatják alkotásaikat a tábor szélesebb közönségének – és most a Lassi Laurië olvasóinak is.

Testvérballada

írta: Alexandrov Anna (Aydin)

A hetedik kapu szárnya
Íme, kitárul egy reggel,
S arany hajjal, kék szemekkel
Két testvér lép rajta át.
Glorfindel két tanítványa,
Páncéljuk a fényt beissza,
Százszorosan veri vissza
A fehér nap sugarát.

Amint mennek, sokadnapra
Emberlakta földön járnak,
S tucat emberfejet látnak
Lógni fenn egy vár fokán.
Tíz éj jön tíz alkonyatra,
S amint elmúlik a bánat,
Kardot rántnak, bosszút állnak
Az emberföld zsarnokán.

„Itt egy kút, s az arcom vérrel
Mocskoltam a küzdelemben.
Öcsém, fordulj velem szembe!
Te arcod is vérben áll!”
„Édes bátyám, bárki kérlel,
Én e vértől meg nem válok.
Tudnom kell majd, bárhol járok –
Van gonosz, és van halál.”

Útjuk halad, na de merre?
Dor-lóminba érnek másnap,
Csendes falvak között járnak –
Zsarnok uralkodik itt.
Öt nap fordul öt reggelre,
Míg az, kinek tiszta arca,
Méltó okot lát a harcra,
S szabadságot ad nekik.

„Alszol, öcsém?” „Rémült lázban
Forgolódom minden éjjel,
Embervérrel, nagy veszéllyel
És halállal álmodom;
De a következő házban
Készen állok a csatára –
S ha a vámon ez az ára,
Valinorra, megadom!”

Tovább, tovább! Itt egy város;
Azt beszélik új uráról,
A gonosz nincs tőle távol.
Ott a fellegrvár, ne késs!
Fut az egyik, vértől sáros,
Fut a másik a nyomában,
Aranyszínű szép hajában
Fehér gyöngyből hóesés.

„Öcsém, vérben látlak járni!”
„Mit akarok, azt kérdezte,
Arcom mocskosnak nevezte,
Mint a temető fűvét.
Pedig ha itt mocskos bármi,
Ez a föld az, mégis állom,
Nem mosom le, bár utálom
Vérük, vétkük tengerét!”

Gondothlimbar csarnokában
Kapu tárul fel egy reggel,
S arany hajjal, kék szemekkel
Elda vándor lépi át.
Most tért vissza egymagában,
Páncélja a fényt beissza,
Százszorosan veri vissza
A fehér nap sugarát.

Töréspont

írta: Tóth Gergely (Alyr)

I.

Sötét nap volt ez a Gwaith-i-Mírdain számára. Celebrimbor dühösen vette kézbe a kalapácsot, és olyan erővel ütötte a vasat, hogy a segédei biztosak voltak benne, aznap semmi hasznos nem készül az üllőn.

Csak ütötte és ütötte, közben félhangosan szitkozódott, végül a formátlan vaslapot a hulladék közé dobta. Újabb alapot tett az üllőre, és újra dolgozni kezdett. A kezdeti düh lassan elszállt, a helyét a tervezgetés vette át. A vasdarab lassan formálódni kezdett a kalapácsa alatt, egy sisak alakját vette fel. A segédei összenéztek, és sóhajtottak. Celebrimbor első munkája még egészen ifjúkorában egy sisak volt, s azóta olyan sokat készített, hogy szinte odafigyelés nélkül képes volt szebbnél szebb darabokat gyártani. Újabban akkor készített sisakokat, amikor valamit alaposan át akart gondolni.

Hajnalra, három sisakkal később, készen volt a terv.

Nem törődve a korai órával összehívta a céhtagokat, akik döbbenet hallgatták végig vezetőjüket. Néhányan, akik ott voltak előző nap, szomorúan bólogattak, a többiek inkább kínosan feszengetek, vagy csak döbbenet hallgattak.

Amit hallottak, az sötét, szinte aljas tervnek tűnt a számukra, eddig, ha szót is ejtettek róla, elképzelhetetlennek tűnt a megvalósítása.

Celebrimbor azonban eltökélt volt. Határozottnak és magabiztosnak érezte magát, mint aki egy láthatatlan béklyót rázott le magáról. Biztos volt benne, hogy mit kell tennie, még ha ez fájt is, és idegen volt a személyétől.

Választani kellett a két oldal között, és mindent számba véve végül választott. Hiába húzta szíve az egyik irányba, az esze biztosan tudta, mi a helyes út.

Félre kell tenni az egyéni érdekeket, és az összes tünde, sőt, egész Középfölde javát kell szolgálni. A Mírdain a kapujában volt annak, hogy ezt megtehesse, hogy olyan tudásra tegyen szert, ami meghaladja még az őseikét is. És minden akadályt el akart hárítani ez elől, még akkor is, ha ez az akadály maga az uralkodó.

A terv megvalósítása lassan haladt. Felmérni az erőviszonyokat, megkötni az egyezségeket több időt vett igénybe, mint azt valaha is sejtették volna. Meg kellett találni

a módszereket, hogy az átmenet gyors legyen és vértelen, ezzel is megmutatva, hogy a noldák igenis képesek tanulni a hibáikból.

Hetek teltek el látszólagos tétlenségben, az első napokban Annatarinak színét sem lehetett látni, úgy tűnt, az események még a munkától is elvették a kedvét. Korábban fáradhatatlan volt, időnként napokat dolgozott egyhuzamban egy-egy művén, és amikor előbukkant a műhelyéből, néha még Celebrimbort is elfogta az irigység. De a mai

mindig meghívta magához a mestereket, hogy megmutassa, miként készítette.

Soha semmit nem titkolt előlük.

Most azonban visszahúzódott szerény hajlékába, és amikor napokkal később előjött, akkor is mintha csak a saját árnyéka lett volna. A műhelybe érve alig nyúlt az eszközkhöz, nem fogott új munkába.

Mindannyiszor, amikor Celebrimbor elhaladt a háza előtt, elkomorodott. Gyűlölte, ha valakit ártatlanul megaláznak.

II.

Az az este a tisztulás estéje volt a Gwaith-i-Mírdain számára. Elrond minden gyanúját igazolva látta.

Az Ékkőfaragók ünnepén, amikor végre szemben álltak Annatarral,

minden kiderült. Haladéktalanul írt Gil-galadnak, hogy helyesen döntöttek, amikor megtagadták a maiától a Lindonba való belépést.

Azt ugyan el kellett ismernie, hogy az ékszer, amelyet a céhtagok készítettek, valóban gyönyörű volt. Hajszálvékony mithril és ragyogó gyémántok tökéletes összhangja, méltó egy királyi felséghez.

De Galadrielt nem lehetett holmi ajándékokkal elkápráztatni, eddig sem ért nála semmit Annatar hízelgése, és most néhány szóval megtörte az iránta érzett maradék bizalmat is.

Ahogy felidézte maga előtt a jelenetet, Annatar a díszes öltözetben, kezében a fejéssel, és vele szemben a szigorú arcú királynőt az egyszerű, dísztelen fehér ruhájában, elcsodálkozott, hogy nem vette észre azonnal a szembenállást. Ha csak egy pillanatra is, de lehullott az álca, és ott álltak egymással szemben, az Árnyék és a Fény, és minden dísz, mithril és gyémánt ellenére a Fény hölgye volt a hatalmasabb.

Kép: Hradszki Dóra (Miri) [Filibert-rend]

Utána Annatar meghajtotta a fejét, és visszavonult, Celebrimbor felháborodott, hogy Galadriel visszautasította az ékszert, az ünnepség megszakadt, de egyértelmű, ki lett az este győztese. Azzal az egyetlen mondattal, hogy nem emlékszik ilyen nevű maiára Aulë műhelyéből, a királynő megsemmisítette Annatar minden büszkeségét. Minden bizonnyal hamarosan elüldözik azt a csalót, aki beférkőzött Eregion szívébe, és hamar megtisztítják az Ékkőfaragókat a szennyétől. Fëanor unokája végre megtörheti atyja s nagyatyja hibás döntéseinek sorát, és méltóvá válhat a vérhez, amely ereiben folyik. A levél elküldése után hamarosan maga is útnak indult, elhagyva a forrongó Ost-in-Edhilt.

III.

Ez az este a bukás éjszakája volt a Gwaith-i-Mírdain számára. És az ő számára is. Annatar fel és alá járkált a házában. Első kétségbeesésében már az azonnali menekülést fontolgatta. Nem érhet így véget, nem fordulhat így a sors! Hiszen mindent megtett, hogy ne így legyen. Minden erejével a tündéket szolgálta, minden tehetségét, tudását nekik ajánlotta. Őszinte volt és segítőkész, fáradhatatlanul és jó szívvvel segített jóvá tenni mindazt a kárt, amit ő és egykori ura e földnek okoztak. És most itt van ez. Nem. Nem lehet, hogy így ér véget. Miután legyőzte a Valinor öntelt és üres fényét megéneklő Finrodot, már érezte, hogy a sors más utat szán a foglyainak. Aztán, amikor meghallotta odakintről a leányt, már tudta, hogy a végzet megérkezett a kapuihoz. A tündék mind azt hitték, hogy Huan győzte le, hogy Valinor kutyája egymagában elég volt ellene, Kegyetlen Gorthaur ellen. De Huan éppúgy meghalt volna, ahogy számtalan valinori szolgál, akivel dolga volt. Meghalt volna, ha ő nem néz Lúthien szemébe. De bele-nézett, és amit ott látott, annak hatására megadta magát. Később, amikor árnyékként bujkált a rengetegeken, és próbálta figyelmen kívül hagyni a Sötét Úr harcra hívó szavát, eszébe jutott, mennyire hatalmas lehetett volna Lúthien, ha Morgoth oldalára áll. Talán Glaurungnál is jobban rettegették volna. Morgoth hiába várta hadnagyát, és amikor végül legyőzött, és szolgálai elpusztultak, végül előbújt a rejtekből. Előbújt, és azonnal megadta magát Eonwénak, de tőle hiába várt kegyelmet. Ugyanaz az öntelt magabiztosság jellemezte, ami valinori gazdáit, és éreztette, hogy aligha kaphat külön büntetést korábbi uránál. Elmenekült, de most már nem ment messzire. Elhatározta, hogy amint a valinori seregek távoznak, azonnal felajánlja

a segítségét bárkinek, aki a világ meggyógyításán dolgozik. Mindent biztosan nem javíthat ki, de sokat segíthet így is. Az eregioni kovácsoknál aztán megtalálta a számítását. Gil-galad és Elrond nem fogadták jó szívvvel, de talán csak minden ainut meggyűlöltek. Celebrimbor viszont, szakítva atyja és főleg nagyatyja önteltségével, elfogadta a segítséget.

Eleinte ugyan nem bízott meg benne teljesen, de ez cseppet sem érdekelte, mindent felidézett, amit valaha Aule műhelyében tanult és látott, és megtanította a tündékeknek. Szeretett velük együtt dolgozni. Sokkal aprólékosabbak és figyelmesebbek voltak, mint akár Morgoth, akár a szolgálai. Szomjazták a tudást, és bizalommal hálálták meg. A műhelyben úgy érezte, képes elfelejteni a Homályt, amelyet egykor olyan nagy kedvvel szolgált, de amit végül megtagadott.

És akkor jött Galadriel.

És egyetlen mondattal... nem!

Nerwen már Valinorban híres volt határozottságáról, akaratáról és persze ragyogó szépségéről, és nem véletlenül. Amint először találkoztak Eregionban, azonnal felismerte, és kitüntetett kedvességgel bánt vele. Bár nem fogadta szívesen, úgy tűnt, képes elviselni a jelenlétét. De mintha csak a megfelelő pillanatra várt volna.

Gyűlölte.

Gyűlölte, ahogy ragyogó szemeivel ránézett, ahogy a Nyugat fénye tükröződött arcán, ahogy egyetlen pillantásával, egyetlen mozdulatával mindenki fölé nőtt, ahol csak megjelent.

Celebrimbor, a nemes nolda kovács suta kisinasnak tűnt mellette, minden ékszer és kincs fakó kis vasdarabnak.

Gyönyörű volt és rettenetes.

Imádta és gyűlölte.

Nem látta előre, mi történhet az ünnepségen, nem készült fel.

Amikor a királynő szavai felcsendültek, egy pillanatra megdermedt.

Ez az egy pillanat elég volt Galadrielnek, hogy átlásson minden álcáján, leleplezze őt igazi valójában.

Csak ketten látták, mi történt, talán egy pillanatra mások is, ha ugyan megértették, mit is látnak.

Az, hogy nem emlékezett rá Aulë maiójaként, sértette az önéreztését, hiszen nem volt egyetlen ott sem. De az igazi csapás az azt követő mosoly mögött rejtőzött.

Galadriel a szemébe nézett, és a fejében csendültek a szavai:

„Ne hidd, hogy megváltozhatsz, ne hidd, hogy bármit jóvá tehetsz. Aki kígyó, az kígyó is marad.”

Gyűlölte. Rajongta. Még ezután sem tudta kivonni magát a hatása alól.

De talán igaza van. Amikor minden álcája lehullott, és pórén állt a fényben, valami, ami addig mélyen aludt, felébredt a lelkében. Kedve lett volna visszavágni, kimutatni az erejét, elpusztítani az egész csarnokot.

Inkább elmenekült.

A világnak nincs szüksége egy újabb háborúra.

Kép: Balázs Bence Bálint [Filibert-rend]

Napokig rágódott, bujkált a szemek elől. Senkit nem akart látni, és nem akarta, hogy bárki is lássa.

Nem tudott a nép közé menni, de nem akart elmenekülni. Újra és újra felidézte a jelenetet. Újra és újra érezte magában azt a már-már elfeledett erőt.

Galadriel megfenyegette, semmibe vette a törekvéseit, és ellene tört. Arcán a Fák tiszta fénye ragyogott, és ebben az elviselhetetlen fényben láthatóvá vált az árnyék. Az árnyék, amiről azt hitte, már megszűnt, már eltemette mindörökre.

És az árnyék életre kelt, suttogni kezdett. Először csak halkán, de a hangja egyre erősödött: Vagy elmenekül, gyáván a valák magányos képviselője elől, vagy védekezik. Vagy hagyja, hogy a tündék tovább fakuljanak, vagy segít nekik megőrizni a világ fényét. Hiszen nekik segíteni jó dolog. Megőrzik a világ fényét, és hatalmat kapnak.

Ha ugyan tudnak élni vele.

És ha nem tudnak? Talán szükségük van valakire, aki vezeti őket a hatalmasok veszélyes világában. Hogy ne kerülhessen sor újabb lázadásra, újabb testvérmészárlásra megfontolatlan eskük és ígéretük miatt.

Hiszen ezzel nem okoz kárt, nem rontja meg a lelküket, nem nyomorítja meg őket, csak egy újabb szintre emeli a közös munkát és a világ teljesebbé tételét.

Kegyetlen Gorthaur, Melkor hadnagya mindörökre eltűnt, Morgoth árnyéka megszűnt nyomasztani. Legyőzte Galadriel fenyegetését.

Ahogy kilépett a háza kapuján, érezte, hogy megváltozott. Magabiztosabb lett. Teljesebb. Szemével a fehér alakot kereste a tömegben.

Szívesen elé állt volna egy újabb próbára. Szemébe mondta volna, hogy nem ért célt.

Nem sikerült felkeltenie a régi ellenfelet, de életre hívott egy újat.

IV.

A megújulás reggele virradt a Gwaith-i-Mírdain számára.

A lázadás vértelenül folyt le, szinte udvariasan.

Galadriel és Celeborn távozik a Ködhegységen túlra, Eregion irányítását az Ékkőfaragók veszik át, Celebrimbor vezetésével.

Sokan sajnálkoztak, mások gyűlölködtek.

Galadriel hallgatott.

Ahogy Hadhodrond kapujából visszánézett a kihaltnak tűnő Magyalföldre és a sima köves útra, felsóhajtott. Szolgái a bánat jelének vélték, de az elégedettségé volt.

Biztos volt benne, hogy most is figyelik. Ő figyelteti.

Száműzetésekor csak egy pillanatra látta, de ez elég volt, hogy megbizonyosodjon arról, elérte a célját.

Annatar megváltozott. Elsőre ugyanaz a kedves, segítőkész alak volt, mint annak előtte, de egy kicsit kevésbé mélyebbre hajolt, egy kicsit több büszkeség csillant a szemében.

Évekig kereste a tökéletes alanyt a tervéhez, aki elég hatalmas ahhoz, hogy megérje a kockázatot, és elég önérzetes, hogy rést találjon a megbánásán.

Morgoth sok egykori szolgájával találkozott az évek alatt, ki jobban megbánta bűneit, ki kevésbé, de mind gyengék voltak, méltatlanok a célra.

De Annatar tökéletes volt. Látta benne a megbánást, az őszinte segíteni akarást, de cseppet sem érdekelte. Látta benne ugyanis a lehetőséget, hogy hatalmas gonosszá váljon, olyanná, aki félelmetes utódja lesz Morgothnak ebben a szürkülő világban. A kígyók nem változnak, csak meg kell taposni őket kissé.

Olyan utóddá válik majd, akinek sötétségében jobban ragyog a fény, aki hősi tettekre sarkall. Akinek csak egy igazán méltó ellenfele lehet.

Ő, Galadriel, a fehér királynő.